

EXPOSITIE Kunstenaar Lou Thissen schildert als hobby al meer dan tien jaar spelers van Roda JC

Lou Thissen loopt tijdens de inrichting van de expositie met één van zijn werken langs zijn favoriete schilderij, dat van Sanharib Malki.

foto Bas Quaedvlieg

De bruine ogen van roofdier Malki

De serene rust van Abdij Rolduc maakt in februari plaats voor de passie die afspat van de sportschilderijen van Lou Thissen.

door Rob Sporken

Een krachtige kopbal van een met gespreide armen horizontaal door de lucht zwevende Dick Nanninga; de zoveelste rush van de onvermoeibare Willem Janssen; de betrouwbare Przemyslaw Tyton in een onverstoornbare pose; de in passie gedompelde oerkeret van redder Mark-Jan Fledderus; de vastberaden blik van de van zijn sokkel gedonderde wielrheld Lance Armstrong. De statige gangen van de monumentale Abdij Rolduc in Kerkrade vormen deze hele maand het decor van ruim dertig sportschilderijen en zeefdrukken. Ontsproten uit het artistieke brein van Lou Thissen. Om zijn zinnen te verzetten, gooit de 63-jarige kunstenaar af en toe al zijn energie in een voetballer, atleet of wielrenner. Hij noemt het een hobby. Maar wel eentje die de sportliefhebber uit Stein keer op keer bedrijft alsof het de belangrijkste opdracht uit zijn carrière is. „Het mag geen automatisme zijn dat je er even bij doet, het moet spannend blijven.” Ongeveer tweederde van de expositie draagt het insigne van Roda JC. Thissen kwam twaalf jaar geleden op het idee om voetballers van zijn

favoriete club op het doek te vereeuwigen. „Ik zag in de Arena schilderijen van Ajax-spelers hangen en dacht: ‘Waarom zou ik niet hetzelfde doen voor Roda, waar ik als jongetje al op de tribune stond?’” De Kerkradse club reageerde enthousiast waarna de kunstenaar aan de slag ging met Tom Soetaers. Sindsdien wordt elk jaar een speler uitgekozen, maar het aantal van twintig schilderijen geeft aan dat Thissen zich veel vaker waagt aan een voetballer van de Kerkradse club. „De keuze maak ik in overleg met Roda. De voetballer moet op dat moment iets betekenen voor de club. Voor mij is het wel extra prettig als hij een bepaalde uitstraling heeft. Daarom geef ik voor de keuze altijd een voorzet. Als ik iemand moet schilderen die ik nog niet zo goed ken, heb ik meer tijd nodig om me in hem te verdiepen.” De variatie van uiteenlopende types is terug te vinden in het hart van Rolduc. De vreugde-explosie op de kleurrijke en uitbundige ton-

do van Pa-Modou Kah staat in schril contrast met de bionische blik van Andres Oper. „Oper was een jongen met een typisch Oost-Europese expressie. Die deed zonder zeuren zijn werk, maar meer zag je niet aan hem. Dat is lastiger om te schilderen dan iemand met een mooie kop. Zoals Cissé. Toch spreekt zijn schilderij veel mensen in het stadion niet aan. Weet je waarom? Omdat hij de verwachtingen niet heeft waargemaakt. Door de werken weg te halen uit de omgeving van een voetbalstadion en hier te tonen, hoop ik dat de mensen de sportieve prestatie los kunnen laten en er anders naar kijken.” Het overgrote deel van de voetballers is te zien in een voor hen kenmerkende houding. „Dat moet ook wel, want je bent beperkt in je mogelijkheden: je hebt een speler, een bal en het gras. Ik probeer er iets aan toe te voegen. Bijvoorbeeld de vurige kleuren van *Danish Dynamite* bij de flegmatieke Mads Junker.

Of de vlag van Estland bij Oper.” Die vlag is in het latere werk een steeds frequenter terugkerend attribuut. Zoals bij Sanharib Malki, van wie Thissen een indringend portret maakte. Gemiddeld kost het ongeveer twee weken, met werkdagen van vijf tot zes uur, om een Roda JC'er naar tevredenheid op het doek te toveren. „Aan Malki heb ik meer tijd besteed. Ik heb er ontzettend veel bewondering voor, dat een beperkte voetballer zo belangrijk kan zijn voor zijn team. De power die hij uitstraalde, vond ik onvoorstelbaar. Het was eigenlijk een iel mannetje. Maar in het veld was hij een killer. Daarom heb ik hem de bruine ogen gegeven van een roofdier.” Ook het meest recente werk is een portret. Na de eerder ‘vastgelegde’ Ger Senden en Mark Luijpers kon Thissen zijn energie eindelijk weer eens kwijt in een ‘eigen jong’: Guus Hupperts. „Als je het schilderij goed bekijkt, zie je dat het niet voltooid is. Er zit een vreemde blau-

we vlek op zijn gezicht en ook de leeuw op de Limburgse vlag is niet volledig ingekleurd. Daarmee wil ik aangeven dat Guusje zelf ook nog niet af is. Al heeft hij als voetballer, maar ook in zijn presentatie een enorme ontwikkeling doormaakt. Met als gevolg dat we hem nu kwijtraken. Ik heb verdorie het gevoel dat elke speler die ik heb geschilderd, kort daarna vertrok.” De verborgen aanwijzingen op het doek staan niet in het door journalist en voormalig Roda-watcher Fred Sochacki samengestelde boekje over de expositie waarin van elke speler een treffende omschrijving is opgenomen. „De bezoekers moeten daar zelf achter zien te komen. Het is een soort wedstrijd tussen de aanschouwer en het schilderij. Ik hoop dat men zich de vraag stelt waarom Guus die vlek op zijn gezicht heeft.” Hupperts vormt het eindpunt van het Roda-hoofdstuk dat - op spelersgebied - wordt geopend door Dick Nanninga. Het enige werk zonder een bont pallet aan kleuren. „Toen we vorig jaar op het idee kwamen voor deze expositie was het voor mij duidelijk dat ik Nanninga moest schilderen. Zeker na het trieste nieuws over zijn ziekte. Hij is voor mij dé koempel. Daarom heb ik gekozen voor zwart, wit en bruin. Het geeft de sfeer van die periode weer. Ik heb hem nog zo op mijn netvlies staan. De no-nonsense man met altijd een zware Van Nelle in zijn handen. Als iemand mij doet denken aan het Roda op Kaalheide is het wel Dick Nanninga.”